

Nad krajem Mňoukalů stíny se kloní,
mokré a černé, černější než tuš.
Zvolna a tiše jejich zvonce zvoní,
ať je to hobit, trpaslík či muž.

Kdo nemá strach klepat u jejich dveří,
ten utopí se, klesne do bažin.
Jenom pár bublin slizkou vodu zčeří
a pak jen ticho, chlad a vlhký stín.

Stojatá voda prohnílym břehem splývá,
práchnivé vrby truchlí koukolem.
Sbor chmurných krkavců nad kalužemi zpívá
a krákoráním plaší vlastní sen.

Hluboko pod zemí své kobky mají
a v nich je plíseň, vlhko, tma a chlad.
Jedinou tenkou svíčku rozžínají,
když chtějí svoje zlato počítat.

Provlhlý strop a ze stěn voda kapá,
po slizké zemi zelenavý šlem.
Plesk, plesk Mňoukal kalužinou capá,
skulinou dveří podívat se ven.

Dychtivě zírají a naslouchají,
citlivým prstům stačí jeden hmat.
Když s tebou končí ve svém pytli mají,
tvou holou lebku, ohlodaný hnát.